

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИЯТ КОНЦЕРТ НА ФЕСТИВАЛА

Той принадлежеше по право на домакините — русенските филхармоници. В края на големия музикален празник, когато вече пролича умората на публиката, Русенската филхармония, издържа цялото напрежение, отново прояви своя бляв музикантски дух и своите най-добри артистични качества. И оркестърът, и диригентът Александър Владигеров вече бяха изнесли на фестивала по един чудесен концерт. Този по нищо не им отстъпваше. Цялата програма — а тя бе твърде дълга и разнообразна — премина без слаби места, без ни най-малко спадане на емоционалния тонус.

Увертюрата на Цветан Цветанов ни зарадва със своята интересна и цветиста оркестрова фактура, свеж език, пъстри танцови сцени и изцяло жизнера-

достно и весело настроение. Втората симфония на Петко Стайнов, въпреки неоспоримите й художествени качества, криеше известна опасност за изпълнителите. Тя е много дълга, почти навсякъде свири целият оркестър и това лесно би могло да внесе нотки на умора и еднообразие в изпълнението. Но Владигеров и русенските филхармоници не допуснаха нито за миг това и симфонията прозвуча с цялата си епичност и могъщество.

Във втората част Владигеров — син, Дина Шнайдерман и Русенската филхармония записаха имената си в нашата музикална история като първи изпълнители на Концерт за цигулка № 2 от Панчо Владигеров. Почти половин столетие (по-точно 48 години) отделят

този концерт от първата творба в този жанр на бележития ни композитор. За този, който познава първия цигулков концерт, сравнението ще донесе впечатление за нещо общо между двете творби. Не може да бъде и другояче при един Панчо Владигеров, композитор с толкова стабилен и неповторим личен стил. Но във втория концерт ясно личи отпечатъкът на еволюцията на средствата и метода на композитора. Тук вече се срещаме с един зрял и мъдър майстор, който борави виртуозно с всички технически и емоционални средства на музикален изказ, който умее да постигне неуловимо тънки нюанси в настроенията и образите (да си спомним забележителното по своята дълбочина Анданте на концерта), да развива мисълта и чувството в мащабни музикално-драматични форми. Над всичко обаче се налага усещането, че музиката на Владигеров и сега, както и в годините на ранната му младост, е все тъй витална, свежа и неудържимо емоционална, че от нея на мощни вълни блика едно оптимистично, кръвно свързано с родната българска земя, възприятие на живота. Творецът Владигеров и неговата музика остават вечно млади.

Вторият цигулков концерт носи изключително трудни проблеми по отношение на техниката и особено на музикалното изграждане. При първото изпълнение на една голяма и сложна творба много често не всичко се постига, защо

то тя все още не е улегнала в ръцете и музикалното съзнание на своите изпълнители. Но изпълнението и на великолепната цигуларка Шнайдерман, и на диригента и оркестъра бе на най-високо равнище и от техническа, и от естетическа гледна точка и не даде основание за сериозни критически забележки. За оркестъра сложната Владигерова партитура бе най-голямото изпитание, но в тази творба той даде и най-голямото си постижение тази вечер, за което заслужава най-хвалебствени думи. Александър Владигеров, също както на концерта си със Софийската филхармония, отново се „раздаде“ без остатък. Със за дълбочената и прецизна интерпретация на четири творби от основните симфонични жанрове (увертюра, концерт, симфония и кантата), при това от различни по стил български автори, той отново изяви диригентското си майсторство и художническа зрелост.

Краят на концерта събра Русенската филхармония с хоровата гордост на Русе — хор „Дунавски звуци“ (диригент С. Стателов) и един от известните наши певци Николай Здравков. С много подем те изпълниха кантатата „Радост иде“ от Светослав Обретенов.

На 6 април, със своя вълнуващ концерт, Русенската филхармония достойно извърши финала на Мартенските музикални дни.

Евгений Павлов

